

РЕШЕНИЕ

№ 4049

гр. София, 22.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в публично заседание на 07.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Лозан Панов

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **4432** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.83, ал.6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ) във вр. чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на К. С. Д. от гр.С., ул. „К и със съдебен адрес гр.С., ул. „А чрез адв. В Б. от САК срещу ОТКАЗ рег. № 13843 от 28.02.2011 г. на Н. на 04-то РУП – С., с който му е отказано издаване на разрешение за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие на основание чл.58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ. В жалбата се посочва, че жалбоподателят получил първото си разрешение за съхранение и носене на огнестрелно оръжие през 2001 г., което било подновявано през 2004 г. и 2007 г., а през 2008 г. получил разрешение за втори вид оръжие. Посочва, че от получаване на разрешително през 2001 г. е съхранявал и носел предоставеното оръжие при спазване на всички нормативни изисквания, без да е извършвал нарушения. Впоследствие регистрирал две търговски дружества, на които е управител, като именно в тази връзка му се налага носене и съхранение на парични средства. През 2006 г. бил нападат от

неизвестно лице, което му причинило средна телесна повреда. Оспорващият претендира съда да постанови решение, с което да отмени отказа на Н. на 04 РУП - С., като му присъди направените в производството разноски.

Ответникът началник на 04 РУП – С. не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С искане вх.№ К-2577 от 29.12.2010 г. до Н. на 04 РУП – С. жалбоподателят Д. е поискал продължаване на срока и завеждане на отчет от 08-мо в 04-то РУП – С. поради нова адресна регистрация.

С докладна записка от 27.01.2011 г. на зам.Н. на 04 РУП- С. е предложено да не се издаде разрешение на съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие (разрешение за СНКОО), тъй като при проверка в единния информационен регистър на МВР – ЦИС „Полиция - КОС” е установено, че лицето е регистрирано с номер в системата 864945. Разпечатка на тази регистрация рег. № 229/03.01.2011 г. се съдържа на стр. 34 – 38 от делото. От същата се установява, че жалбоподателя К. С. Д., ЕГН * е регистриран по заявителски материал от 13.04.1996 г. като „заподозрян” за извършване на кражба – престъпление по чл.195, ал.1, т.6 НК, като преписката е прекратена на основание чл.24, ал.1, т.1 НПК – поради липса на престъпление. Видно от същата разпечатка другата регистрация на жалбоподателя като „извършител” е на престъпление по чл.343б, ал.1 НК – управление на МПС със съдържание на алкохол в кръвта над 1.2 промила, за което му е наложено административно наказание.

Същото предложение на жалбоподателя да не се издаде разрешение за СНКОО е направил на 27.01.2011 г. инспектор от звено КОС на 04 РУП- С. поради наличие на регистрация в единния информационен масив на МВР. Същата докладна записка е вътрешно противоречива, тъй като в нея е посочено, че мотивите на Д. за продължаване срока на разрешението за СНКОО за основателни и деянията на лицето са маловажни.

До жалбоподателя на основание чл.26, ал.1 АПК е изпратено уведомление от 31.01.2011 г., получено на същата дата, относно непосочване в искането на основателна причина, която по несъмнен начин да обоснове издаването на разрешение за СНКОО, поради което и на основание чл.83, ал.5 вр. чл.58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ спрямо

него ще започне процедура за отказ. Жалбоподателят депозирал възражение вх.№ 4335/03.02.2011 г., в което посочва, че разрешението му е необходимо с цел опазване живота и здравето, както лично на него, така и на семейството му. Посочил е, че е управител на две търговски дружества, дневните обороти на които не предполагат използването на охранителна фирма, но обслужването им предполага носене на суми, което пораждало основателен страх за живота и здравето му. Посочва още, че притежава разрешение от 2001 г., без да е допускал нарушения, както и че отговаря на всички законови изисквания за СНКОО. Като причина е изтъкнал извършено срещу него през 2006 г. нападение, при което му е нанесена средна телесна повреда.

По възражението на жалбоподателя е изготвена докладна записка от 03.02.2011 г. на инспектор КОС при 04 РУП- С., в която е посочено, че липсват данни и доказателства за съществуваща реална и непосредствена заплаха за живота, здравето и имуществото, както на лицето, така и на неговото семейство, налагащи необходимостта от СНКОО.

Издаден е оспорения в настоящето съдебно производство ОТКАЗ рег. № 13843 от 28.02.2011 г. на Н. на 04 РУП – С., мотивиран с разпоредбата на чл.58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ, както и липсата на данни и доказателства за съществуваща реална и непосредствена заплаха за живота, здравето и имуществото на лицето и неговото семейство. Отказът е мотивиран с разпоредбите на Закона за частната охранителна дейност (ЗЧОД) и Наредба № I-121 от 2004 г. на МВР относно реда за охрана при транспортиране на ценни пратки и товари.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбоподателят е запознат с отказа на 18.04.2011 г. Жалбата, по която е образувано настоящето производство е подадена по пощата на 29.04.2011 г. - в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК вр. чл.83, ал.6 ЗОБВВПИ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване съобразно чл.83, ал.6 ЗОБВВПИ индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по правни следните съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт,

като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган съобразно чл.83, ал.5 ЗОБВВПИ, поради което не е налице отменителното основание по чл.146, т.1 АПК. Отказът е мотивиран от фактическа и правна страна, при спазване на изискванията по чл.59, ал.2 АПК, с оглед на което не е налице отменително основание по чл.146, т.2 АПК. Не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т.3 АПК, доколкото административният орган е изпълнил задължението си по чл.26, ал.1 АПК да уведоми жалбоподателя за началото на административното производство с писмо от 31.01.2011 г. и му е предоставил възможност за възражение по смисъла на чл.35 АПК. Материалната законосъобразност на изложените от органа мотиви съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице фактическите основания на чл. 58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ. Според тази норма, разрешения за придобиване, съхраняване, носене и употреба на взривни вещества, огнестрелни оръжия и боеприпаси не се издават, а издадените се отнемат на лице, което *няма основателна причина* - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, културни цели, колекциониране, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. Жалбоподателят е поискал продължаване срока на издадено разрешение за СНКОО и завеждане под отчет поради промяна на адресната регистрация съгласно чл.86, ал.1, т.1 ЗОБВВПИ. В този случай административният орган извършва цялостна проверка на документите, т.е. като при първоначално издаване на разрешение съгласно нормите на чл.86, ал.3 вр. чл.83, ал.1-3 ЗОБВВПИ. Едно от изискванията при проверка на документите съобразно чл.83, ал.1 вр. чл.76, ал.3, т.3 ЗОБВВПИ е посочване на основателна причина за издаване на разрешението. Съобразно общото разпределение на доказателствената тежест в процеса по чл.154, ал.1 ГПК установяването на тези благоприятни за лицето обстоятелства е изцяло за жалбоподателя. Същият се е позовал на необходимост от самоотбрана във връзка с извършвана от него търговска дейност и нанесена му през 2006 г. средна телесна повреда.

Съгласно чл.6, ал.1 ЗОБВВПИ огнестрелните оръжия в зависимост от предназначението и техническите си характеристики биват за

служебни или за граждански цели. Оръжието за служебна цел може да се придобива за охрана на собствеността и самоотбрана (чл.6, ал.2 ЗОБВВПИ), а за граждански цели - също за самоотбрана (чл.6, ал.3 от закона). Съгласно чл.11, ал.1 от ЗЧОД (ред. към момента на издаване на оспорения отказ) самоохраната е дейност, осъществявана от служители на търговците, обособени в самостоятелни структурни звена за охрана на техни служители, обекти, мероприятия, имущество, ценни пратки и товари. В този смисъл жалбоподателят не е представил доказателства за наличие на самостоятелно обособено структурно звено в регистрираните от него търговски дружества, за да се приеме, че искането за разрешение за СНКОО е за служебни цели. Наличието на регистрирани търговски дружества не е достатъчно основание за придобиване на КОО за граждански цели, защото охраната във връзка с търговската дейност се осъществява при изпълнение на изискванията на ЗЧОД. В този смисъл правилно е позоваването в оспорения отказ на Наредба № I-121/2004 г. на МВР с уточнението, че охраната на ценни пратки и товари по смисъла на чл.9, ал.1 ЗЧОД не е единствената форма на дейност по специалния закон (чл.5, ал.1 ЗЧОД). Искането на жалбоподателя за разрешение за СНКОО правилно е преценено от административния орган като искане за граждански цели. В този смисъл обстоятелството, че жалбоподателят е регистрирал търговски дружества, при което му се налага да пренася парични суми не е самостоятелно доказателство за необходимост от самоотбрана, тъй като както вече се посочи за служебни цели същата следва да бъде организирана при спазване на изискванията на ЗЧОД. От друга страна не е доказано наличието на реална и непосредствена заплаха за живота, здравето и имуществото на заявителя и на неговите близки, налагаща необходимостта от носене и съхранение на оръжие. При всяко подновяване на разрешителното за носене и съхранение на огнестрелно оръжие, заявителят следва да докаже необходимостта от издаването на разрешението с релевантни обстоятелства. Разрешенията за употреба, носене и съхранение на оръжие се издават за определен срок, при изтичането на който следва да се провери необходимостта от предоставяне на оръжие за следващ период. Наличието на единичен инцидент през 2006 г. не е основание за подновяване на разрешението, защото необходимостта от самоотбрана трябва да е реална и непосредствена. Обстоятелството, че по отношение на жалбоподателя фактическата обстановка не е променена в сравнение с предходното издаване на

разрешение и че не е извършил правонарушения през процесния период само по себе си не обосновава необходимост от носене на огнестрелно оръжие. Наличието на предходно разрешение за носене на оръжие не обвързва административния орган със задължение за ново разрешение, респ. - подновяване на съществуващо, с оглед необходимостта от установяване на законовите предпоставки за това, които в случая не са изпълнени - конкретно по чл.76, ал.3, т.3 ЗОБВВПИ – наличие на основателна причина. По изложените съображения следва да се приеме, че оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон и не е налице отменително основание по чл.146, т.4 АПК.

В случая е спазена целта на закона по смисъла на чл.146, т.5 АПК, която е осъществяване на контрол върху огнестрелните оръжия и боеприпасите – предмети със завишена степен на обществена опасност, чието безконтролното и нецелесъобразно разпространение би могло да предизвика заплахата за останалите членове на обществото. Именно в изпълнение на възложените му от закона контролни функции началникът на 04 РУП – С. е преценил, че не е налице основателна причина за издаване на разрешението за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие, поради което мотивирано е отказал издаването на такова разрешение. Съобразявайки събраните доказателства и предвид на горните разсъждения, съдът намира, че в случая оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което и на основание чл.172, ал.2 АПК жалбата да се отхвърли като неоснователна. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, I Административно отделение, 2 състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. С. Д. от гр.С., ул. „К и със съдебен адрес гр.С., ул. „А чрез адв. В Б. от САК срещу ОТКАЗ рег. № 13843 от 28.02.2011 г. на Н. на 04-то РУП – С., с който му е отказано издаване на разрешение за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие на основание чл.58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

